Књига

„HAERETICUS”, ПРВОРАЗРЕДНИ ЕЗОТЕРИЈСКИ ТРИЛЕР

Вечна потрага за смислом

Написан као да га није обична људска рука створила, „Haereticus” Миодрага Јанковића с лакоћом пролази кроз мистичне пејзаже Европе XVI века, на самом почетку модерне цивилизације. Најсложенији филозофски проблеми и теолошке расправе оног времена постају нам питки и блиски, баш као да смо у њима и сами учествовали

I

Постоји нека тајна, неки чудесни код у свим сценама „Haereticus”-а, у сваком његовом поглављу. Дословно — у свакој реченици!

У име писца, нашу радозналост (кроз замршени лавиринт безбројних тајни) води главни јунак ове чудне и чудесне књиге — велики филозоф, светски познати научник и апокалиптички визионар: лично Ђордано Бруно. Духовни отац савремене цивилизације, овај неуморни путник енциклопедијског образовања представља и живи симбол људског

трагања за неспутаном слободом.

Он је, несумњиво, први модерни интелектуалац и, сигурно, најаутентичнији представник вечне тежње човечанства за потпуним ослобођењем од вековима таложених догми и предрасуда, ограничења и заблуда. Бруно је делио апсолутну усамљеност какву могу да осете још само последњи представници „проклетих" и „генијалних људи".

II

Напуљ, Фиренца, Париз, Лондон, Праг, Венеција, Рим — то су етапе Бруновог револуционарног, духовног пута описаног у роману. Хермес, Фићино, Агрипа, Парацелзус, Џон Ди, краљица Елизабета, краљ Анри III, Јованка Орлеанка, Јоаким од Флоре — то су личности кроз које се приповеда прича о увек новом трагању за крајњим смислом. Вечни олтари и симболи, тајне шифре и појмови, сакрални бројеви једне људима недоступне хармоније — све су то делићи великог мозаика који нам доноси, овако ненајављено и срећно, Јанковићев „Haereticus".

Зато је то прворазредни окултни, езотеријски трилер, на трагу Толкиновог „Господара прстенова", „Црне мене" Маргарете Јурсенар, „Имена руже" и „Баудолина" Умберта Ека, „Да Винчијевог кода" Дена Брауна...

III

Написан као да га није обична људска рука створила, „Haereticus" с лакоћом пролази кроз мистичне пејзаже Европе XVI века, на самом почетку модерне цивилизације. Најсложенији филозофски проблеми и теолошке расправе оног времена постају нам

питки и блиски, баш као да смо у њима и сами учествовали. Толике (познате и непознате, стварне и измишљене) личности са европских дворова, универзитета, тргова и ломача улазе директно у наш живот, у наш свет и наша чула. Неизбројив индекс градова, улица, тврђава, храмова, благих медитеранских и оштрих континенталних пејзажа осећамо као одувек познате, као да смо већ боравили на свим тим местима, ко зна како и када...

IV

И као што је Ђордано Бруно, пре више од четири века, покушавао да успостави нову светску религију (на раскрсници Фиренце и Египта, на темељима древних знања западњачке магије и источњачког херметизма), тако и његов уметнички сабрат и књижевни биограф Миодраг Јанковић покушава нешто слично. Он подједнако смело и успешно заобилази општа места и давно прихваћене конвенције, представљајући нам нове истине о старим стварима, успостављајући тако нов духовни поредак у нечему наизглед одавно завршеном и прошлом.

И Бруно и његов писац заједнички, храбро искушавају званичну историју и у сумњу доводе све оне званичне, непроменљиве, замрзнуте „непобитно утврђене истине" о смислу живота, природи спасења, пореклу и судбини човека. Иако се често не слажу, њих двојица увек постављају пред нас она права, провокативна питања на све људске, анђеоске и божанске теме. **<**

(Из непотписане рецензије, објављене на форзецима романа)